

Harangszó

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA • 2009. MÁJUS XX. ÉVFOLYAM 9. SZÁM

ÜNNEPSÉG A BÉKESSÉG ÉS AZ ÖKUMENÉ JEGYÉBEN

Hálaadó istentisztelet Gencsen

Hálaadó istentiszteletre gyülekeztek a hívek és lelképásztoraik április 20-án Gencsen. A megfélemlítések és a vizsoly évei után végre elérkezett a békesség ideje

Hálaadó istentiszteletre gyűltek össze a hívek április 20-án a gencsi református templomba. Istennek hála, ezúttal nem a felsereglő kommandósok, rohamrendőrök és félelmetes terrorelles egységek kordonja előtt kellett imádkozni, hanem amiatt lehetett lélekben leborulni a Mindenható színe előtt, hogy mindez a múlté, és elérkezett a békesség ideje.

Mint ismeretes, az utóbbi években számos megfélemlítő akció és példátlan jogsértések színtere volt Gencs. A hűtlen pénzkezeléssel és az egyházi földek jogtalan eltulajdonításával vádolt – és ezért előbb felfüggesztett, majd palástjától megfosztott – volt lelkész teljesen szokatlan módon vették védelmükbe a hatóságok. Olykor akkora haderő vonult fel a védelmében, hogy a gyanútlan kívülálló azt gondolhatta, vérengző huligánokat kell megfékezni. Pedig a fekete álarcos egységek csupán imádkozó falusi embereknek állták az útját, akik mindössze annyit szerettek volna, hogy az új lelkész békében lakhasson a paplakon, a régi pedig ne zaklassa többé az anyagilag és lelki-leg megrövidített egykori gyülekezetét.

Hétfő reggel ezúttal nem érkeztek meg a rohamkocsik, sőt az utak szokatlanul néptelenek voltak, már csak az ortodoxok húsvétja miatt is. Tíz előtt azonban már nyüzsgött a nép a parókián: megérkezett az egyházkerületi küldöttség, jöttek a környékbeli lelkészek, esperesek; újságírók fotóztak, a presbiterek köszöntötték az érkezőket.

A templomban Tőkés László püspök hirdette Isten igéjét a Lk 15,21-25 alapján. A tékozló fiú története kapcsán idézte Balczó András magyar olimpiai bajnokot, aki szerint ma még súlyosabb a tékozló fiúk helyzete, mert ma nem térnek vissza bűnbánattal az atyjukhoz: sőt, ha visszamennek az atyai hajlékba, agyonverik atyjukat, bátyjukat és kirabolják a házat. Kifosztott hajlék ez az eklézsia is. Az elmúlt időszakban sok megpróbáltatás jutott osztályrészül a gencsieknek, a gyülekezet azonban példás türelemmel és kitartással állta ki a próbát. Nekünk nemcsak a negatívumokat kell meglátunk, hanem mindenkor reménységgel kell tekintenünk a jövőre: az igében sem az a hangsúlyos, hogy meghalt és elveszett, hanem hogy feltámadt és megtalálható! A feltámadott Jézus Krisztus pedig arra tanít minket, hogy a testi

WAGNER ERIK

FOLYTATÁSA A 3. OLDALON

HETEDIK KÜRTSZÓ

A bölcsőringatók

AZ ANYÁK NAPJA a tavasz egyik legszebb ünnepe. Édesanya, anyám, mama... Hány versnek a címében, a címeként szerepel ez a szó! Hány költő írta le a szeretet rímeibe ágyazva annak a nevé, akinek az életet köszönhetjük, akinek drága alakja szívünkben fénylik örökké!

AZ ISTEN nem lehet mindenhol jelen, ezért küldte maga helyett a földre az édesanyákat, mondta egyik jeles hitszónokunk. Köszöntjük őket, a bölcsőringatókat, az élet letéteményeseit, az első bátortalan léptek irányítóit, azokat akiknek féltő, aggódó szeretete végigkíséri egész életünket.

KÖSZÖNTJÜK a bátor és erős Anyákat, a családok összetartóit, a minden nehézség és áldozat vállalóit.

ŐK VIRRASZTANAK nehéz éjszakákon, viselik a terheket. Érzéseikkel szebbé alakítják a világot, megteremtik a szépet, nevelik gyermekeiket. Ők az élet zenéje. Szavuk a jövő a megmaradás biztosítéka. A népet, a nemzetet az édesanyák újírtják meg gyermekeik örök ifjúságával, tiszta életerejével, alkotó lendületével.

AZ ÉDESANYÁK áldott méhe adja az Életet, Ők ringatják a nemzet jövőjét keblükön. Ők mondanak igent vagy nemet a jövőre. Őrzik a családi tűzhelyet. Mindig hazavárnak. Gyermekeim „Ha elfáradsz a nagyvilágban gyere haza megpihenni az öreg fák árnyékában szép időkről emlékezni.”

KÖSZÖNTJÜK AZ ezüstös fejű Anyákat, akik már megvívták harcukat az étellel. „Fogjad kezem, oly gyenge vagyok érzem, hogy nélkülöd én jámi nem tudok” visszhangzik a zsolttár szava lelkükben és a társra gondolnak, életük, küzdelmeik részesére. A társra, aki biztonságot nyújt majd öreg napjaikra.

MINDENKI helyettesíthető, de az édesanyák nem. Ők a lelkemben élnek és a lélek nem hal meg soha. Ha majd az örök szeretet elhívja őket közülünk nem a megsemmisülésbe jutnak, hanem az örök életbe.

AZ ANYÁK halhatatlanok. Csak testet, arcot, alakot váltanak, de mindig élni fognak. Ha néha csöndes éjszakákon az ő tiszta lelkük meglegyint, felrezenünk, a könnyeink kipelegnek és vélni halljuk az éteren át küldött üzenetet: Ne félj gyermekeim, fogom a kezéd, hogy el ne essél és veled leszek a világ végezetéig.

ÁLDOTT JÓ Anyák, ne hagyjátok kieszni ezt a sokat szenvedett de mégis egyenes gerincű nemzetet. Tiszta, erkölcsös magyar családokat neveljétek hitben, nemzet és hazaszeretetre és akkor Isten áldása kíséri majd életeket.

ISTEN ÁLDÁSA mellett hulljon reátok a májusi virágosó.

ZSIGMOND SÁNDOR

„Miután ettek, így szólt Jézus Simon Péterhez: Simon, Jóna fia, jobban szeretsz-e engem, mint ezek? Ő pedig így felelt: Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek téged. Jézus ezt mondta: Legeltesd az én bárányaimat! Másodszor is megszólította: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Ő ismét válaszolt: Igen Uram, te tudod, hogy szeretlek téged! Jézus erre ezt mondta neki: Őrizd az én juhaimat! Harmadszor is szólt hozzá: Simon, Jóna fia, szeretsz-e engem? Péter elsomorodott, hogy harmadszor is megkérdezte tőle: szeretsz-e engem. Ezért ezt mondta neki: Uram, te mindent tudsz, te tudod, hogy én szeretlek téged. Jézus ezt mondta neki: Legeltesd az én juhaimat!” (Jn 21,15-17)

A feltámadt Jézus hét tanítványával a Tiberiás-tenger partján egy csodálatos hal-fogás után vacsorázott. Már harmadjára jelent meg nekik a feltámadás óta. Eddig mindenik találkozás Jézus részéről arra irányult, hogy mindenik hitét-lelkét helyreállítsa, új-áteremtse, megerősítse. Tamás után Jézus Péter lelkével kezdett foglalkozni, az ő meddővé vált hitét akarta újra megtermékenyíteni, bűnbánata után maradt lelkiismeret-furdalásától megszabadítani.

Péter nemcsak a tagadó tanítvány képe, hanem a bocsánatot nyert tanítvány képe is, aki tagadása után Jézustól újra parancsot

A LÉLEK CSENDJE

Tanítványi szolgálatunk alapja

kap arra, hogy folytassa azt, amit abba akart hagyni, amit szintén meg akart tagadni, az emberhalálást, a tanítványi szolgálatot.

Péter bűnbánatára Jézus feloldozással és megbízatással válaszol. Nem bünteti meg azzal, hogy nem folytathatja a tanítványi szolgálatot. Jézus tagadásra nem tagadással válaszol, nem tagadja meg Pétertől a felelősségteljes szolgálatot. Még azt sem kéri, hogy megváltozzék, nem oktatja ki, hogy milyen legyen és máskor mit ne csináljon, mit hogyan csináljon. Jézus arra kérdező rá, hogy most mi van a lelkében, hogy mennyi szeretet van a szívében iránta. Tanítványi szolgálatunk alapja egyedül a Jézus iránti szeretetünk és elkötelezettségünk indít arra, hogy legeltesdük és őrizdük a ránk bízott embereket. Péterek csak akkor tudják legeltetni és őrizni a nyájat, előljárni, szervezni és vezetni a tanítványok szolgálatát, gyülekezetek sorsát, ha a többihez képest jobban szeretik az élő Urat, a mi Krisztusunkat. Több szolgálathoz, nehezebb szolgálathoz, felelősségteljesebb szolgálathoz a több, a még jobban szeretet kell.

Mennyi szeretet van a Te szívedben Krisztusod iránt? A szolgálat értékét nem a mennyiség, a teljesítmény adja, hanem a szeretet, amiből fakad, amit közvetít.

Péter, Jézus tagadása előtt is sokoldalú, gazdag lelki világú, vezetőtípus volt. Erős

volt testileg, lelkileg, őszinte, szókimondó tanítvány volt, aki bátor volt a hitvallásban is, szeretett elől járni Krisztus követésében is. A többiek sokszor őt figyelték, mert mérce volt, elég önbizalma volt, sokszor a többiek helyett és nevében beszélt. Jézus sokszor többet bízott rá, mert erős volt a hite. Péter is többnek érezte magát a többinél, nem gondolta magáról, hogy vele az megtörténhet, ami mással, akár Jézus megtagadása is. Mégis megtörtént vele a megtörténhetetlen. Jézus a háromszori tagadásra azonban úgy felelt, hogy arra nem lehetett emberileg számítani: megbocsátott és rehabilitálta Pétert.

Péter már nem sír, nem szégyenkezik, már tud örülni a Feltámadottnak, ismét örömmel, felszabadultan szolgálhat, nem kell belemenekülni a lelketlen robotba, a mindennapok szürkeségébe, nem kell félni az élő Ur szemébe nézni, Vele találkozni, Vele újra egy közösségben lenni, tanítványokkal együtt másokat pásztorolni. Péter most már a Krisztus nélküli életet tagadja meg, azt az életformát, amiből hiányzik a felelősségteljes, nehéz, de örömteli szolgálat.

Engedd, hogy szolgáló életed forrása, a Jézus iránti szereteted lelkedben növekedjen.

BALÁZSNÉ KISS CSILLA

HISZEM ÉS VALLOM

Ingyenes életbiztosítás

Bármennyire is sokan tagadják, a keresztyén emberek többsége még mindig nagyon szkeptikus Jézus mennybemenetelével és annak hasznával kapcsolatosan! Főleg most, mikor minduntalan, jobbról-balról torpedózzák a világ legnagyobb vallását, hogy az mielőbb léket kapjon és süllyedni kezdjen. Szükséges hát, hogy végre tisztán lássunk: nem meséről vagy fikcióról van itt szó!

Nem az a lényeg, hogy a felemelkedés momentumát milyen színekkel festette meg Rembrandt vagy Giotto, még csak az sem fontos, hogy ki hogyan és egyáltalán hova képzelettel a mennyországot, hanem a konkrét tény, amit Jézus a főpapi imádságában kér: „Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is énvelem legyenek: hogy megláthassák az én dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretlé engem e világ alapjának felvettése előtt” (Jn 17,24), vagyis, hogy Isten választott és szeretett gyermekei bekerüljenek abba az örök világba, ahol Jézus vár mindannyiunkat. Tudom, hogy ezt nehéz ép ésszel felfogni, hisz az ember a materiális világ lényé, de végre tisztáznunk kell, hogy mit használ nekünk Krisztus mennybemenetele? (Hei-

delbergi Káté 49. kérdése) Először, hogy ő a mennyben, Atyja színe előtt nekünk közbenjárónk. Másodszor, hogy a mi testünk őbenne a mennyben van, hogy ez bizonyos záloga legyen annak, hogy ő mint a mi Fejünk minket, tagjait szintén fölvisz majd önmagához. Harmadszor, hogy ő viszontzalogul az ő Szentlelkét küldi alá nekünk, akinek ereje által nem a földieket keressük, hanem az odafennvalókat, ahol van a Krisztus, ülvén Istennek jobbján.

A „menny” nem az univerzum egy piciny pontja, csillaga, vagy bolygója, ahová úrsiklóval, netán valamilyen időgéppel kell eljutni, hanem maga Isten világa! Nem fenn a csillagok között kell keresni, hanem ott ahol a Megváltó jelen van!

Jézus mennybemenetele tehát annyit jelent, hogy embersége végérvényesen bevo-

nult Isten dicsőségébe. Ezt tudni, óriási öröm! Ő garanciát vállalt, hogy ott mindent megtesz annak érdekében, hogy minket is oda bevigyen! Ez a garancia pedig végtelen idejű. Ki és hol biztosítana még ilyet a mai világban? Kitart melleltünk. A mennyben való léte nem távollétet jelent! Bár látható formában nincs többé övéi között, a vele való kapcsolat semmiképpen sem szűnt meg, ugyanis naponta küldi a Szentlelkét, ami erőt és hitet ad, hogy ne csak a földi dolgokkal foglalkozzunk, hanem lélek szintre törekedjünk a biztos belépésre.

Isten országa, bár a földre is kiterjed, mégsem e világi valóság. Emberi eszközökkel: tudással, pénzzel nem lehet elérni! „Aki a mennyet”, vagyis Isten és a megdicsőült Krisztus abszolút fennhatóságát figyelmen kívül hagyva kíván valamiféle „földi paradicsomot” létrehozni, egy újabb bábeli tornyot épít, és nem a végső beteljesedést szolgálja” – írja az Új Ember.

Hiába választjuk a földi jólét nyújtotta ezerszínű palettáról a boldogítót, ám bódító „tabletták” izkavalkádját. Ideig-óráig megoldást nyújtanak kilátástalan aggodalmainkra, de garanciát hosszútávon nem adnak semmire. Egyedül csak Krisztus biztosít minket az örök boldogság tisztasága felől. Ez ingyenes mindenkinek! Csak kérni és élni kell vele.

ORBÁN LEVENTE

HÁLAADÓ ISTENTISZTELET...

FOLYTATÁS AZ 1. OLDALRÓL

halál legyőzhető, de sokkal veszedelmesebb a lelki halál, a bűnbánatra és megtérésre nem hajlandó ember kárhozata.

Az áldás után **Szomor Attila** helybéli lelkész köszöntötte a megjelenteket. Van miért halát adni, hiszen Isten szeretete és kegyelme átvezette a gyülekezetet ezen a nehéz időszakon – mondotta a nemrég még számtalan zaklatásnak kitett lelkész. Ezután felcsendült a kórus éneke: a gyülekezet előbb a Nagykároly-kertvárosi, majd a gencsi énekkart hallgathatta meg.

Ezt követően egy népes küldöttség átvonult a szemközti görög-katolikus templomba, hogy az okmené és a testvériség jegyében köszöntse a húsvétot ünneplő testvéreket. Itt a hívek meghatóan hallgatták végig Tőkés László püspök rövid beszédét, aki román nyelvű egyházi kiadványainkkal ajándékozta meg a görög-katolikus papot, majd mind a vendégek, mind a házigazdák elénekelték egy-egy húsvéti éneket.

Rövid szünet után fórumra és könyvbeutatóra került sor a parókia udvarán. Bevezető beszédében Tőkés László püspök kihangsúlyozta: nem az egykori gencsi papot és az őt támogatókat kárhoztatja, hanem a bűnt, a vétséget, amelyet elkövettek a gyülekezettel és az egyházkerülettel

Tőkés László: Az elmúlt időszakban sok megpróbáltatás jutott osztályrészül a gencsieknek, a gyülekezet azonban példás türelemmel és kitartással állta ki a próbát

szemben. Bizonyos – mondta –, hogy az ügy háttere még mindig tisztázatlan, feltehetően egy egész „föld-maffia” húzódik meg a háttérben. Ettől függetlenül, eleitől kezdve hitt abban, hogy a megfélemlítési akciók dacára is ki kell tartani az igazság mellett, mert a Lorántffy-sportpálya ügyében is csak az állhatatos küzdelem hozta meg a gyümölcsét.

Erre az alkalomra adta ki a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Külügyi Osztálya *A gonoszok útja elvész...* címmel a gencsi történetet megőrkítő dokumentum-

gyűjteményt, amely a helyszínen készült fotókból és az újságokban megjelent tudósításokból, közleményekből tallózva ízelítőt nyújt a négyéves kálváriából. A kiadványt **Antal János** egyházkerületi külügyi előadó-tanácsos és **Szőke Mária-Magdolna** újságíró szerkesztették. Nem volt egyszerű kiavogatni a rendelkezésre álló hatalmas anyagból a füzetre valót – mondta Antal János, hozzátéve: ma már szinte lehetetlen eligazodni a Bátor Gyula által indított perek sokaságában, hiszen az egykori lelkész egyházkerülete, presbiterei, lelkészutódja, püspöke, gyülekezeti tagjai ellen pert per után indított.

Fórum után a gyülekezet átvonult a templomkertbe, ahol az életfa emlékművének alapkövét tették le. Az életfa ősi magyar szimbólum, ugyanakkor Krisztust is jelképezi – magyarázta Szomor Attila. Az emlékmű arra figyelmeztet majd, hogy kettős hivatásunknak mindenkor híven felelünk meg: maradjunk mindenkor igaz keresztények és magyarok. Tőkés László püspök itt említést tett arról a tizenhárom ágú kiszáradt eperfáról, amellyel tizennyolc évvel kivégzésük után megjelölték a tizenhárom aradi vértanú sírját. (A történetet dr. Barabás Béla jegyezte fel 1929-ben megjelent emlékirat-kötetében).

Az ünnepség a Szózat eléneklésével zárult, majd a gyülekezet szeretetvendégségen fogadta a vendégeket.

Beszámoló a GAW-Ro 2008-as gyűjtéséről

Az elmúlt esztendőben a romániai protestáns egyházak Gustáv-Adolf-Munkaközössége (GAW-Ro) immáron harmadik alkalommal szervezett országos méretű gyűjtést, amelynek célja a hazai gyülekezetek diakóniai illetve gyülekezetépítési tevékenységének támogatása. A gyűjtés az egyházkerületeken keresztül történik. A gyülekezetek a Szentháromság utáni ötödik vasárnap perselypénzével járulnak hozzá a gyűjtéshez, amit az esperesek küldenek tovább saját egyházkerületükhöz vagy a GAW-Ro irodához.

Elsősorban a támogatásban részesült egyházközségek nevében köszönetünket fejezem ki azon gyülekezetek és szolgatársak iránt, akik e nemes ügyet felkarolták és adományaikkal támogatták. Az adakozó-

A Tenkei Református Egyházközség a helyi református művelődési központ külső és belső munkálataira kapott GAW-támogatást

készség jele annak, hogy egymáshoz tartozunk és bizonyíték arra nézve, hogy készek vagyunk a kicsi, gazdaságilag erőtlen, vagy tevékenységében nemes célt követő gyülekezetek gazdaságilag is felkarolni.

A 2008-as gyűjtés eredménye 9.453 lej volt (Evangelische Kirche AB 1.228 lej, Evangélikus-Lutheránus Egyház 1.225 lej, Királyhágómelléki Református Egyházkerület 2.000 lej, Erdélyi Református Egyházkerület 5.000 lej).

A kuratórium előzetes döntése szerint a Királyhágómellékhez tartozó református gyülekezetek pályázhattak a begyűlt összegre. Összesen két pályázatot kaptunk, amelyeket a GAW-Ro kuratórium támogatásban is részesített.

A **Szatmárgörbendi Református Egyházközség** javítás alatt álló templomának ablakcseréjéhez igényelt és kapott 5.300 lej támogatást, a **Tenkei Református Egyházközség** pedig a művelődési központ külső és belső munkálataira kapott 4.153 lejt.

Ebből kitűnik, hogy a gyűjtésből beérkezett teljes összeget a kuratórium a két megnevezett gyülekezetnek támogatásként továbbadta. Isten gazdag áldása legyen az adakozók életén és az adományokon egyaránt!

Szeretném azt is megemlíteni, hogy bizony vannak olyan lelkészek, akik a gyűjtést nem nézik jó szemmel és gyülekeze-

teiket negatívan befolyásolták, vagy az adakozást egyszerűen elhanyagolták. Olyan gyülekezetek is vannak, amelyek az elmúlt évek folyamán a Gustáv-Adolf-Werken keresztül több ezer euró támogatásban részesültek, de a GAW által kezdeményezett önszegélyezési akciót egyetlen euró értékkel sem voltak hajlandóak támogatni.

Minden eddigi gyűjtés elszámolása évente, tisztességesen megtörtént és az egyházkerületeknek, illetve az esperességeknek közzététel végett el lett küldve. Ha valakinek kétségeik lennének a felhasználás korrektségét illetően, forduljanak bizalommal saját esperességükhöz, püspökségükhöz vagy akár a GAW-Ro irodához. De a támogatásban részesült gyülekezetek is igazolhatják, hogy a gyűjtés mindig célba ért.

Bízom abban, hogy az ideai gyűjtésre, amelyre a **július 5-i perselypénzt** kell elküldeni, az eddig távolmaradt gyülekezetek is bekapcsolódnak. Meg vagyok győződve arról, hogy csak közös erővel tudunk előre haladni és hosszú távon, az Úristenen kívül, egyre inkább csak magunkra számíthatunk.

„Ezért tehát, míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.” Gal 6,10. Erős vár a mi Istenünk! Békesség Istentől!

MÁTYS ATTILA

ev. m. esperes, GAW-Ro főtítkár

AZ ÉPÍTŐ ÉS EGYHÁZSZERVEZŐ PRÉDIKÁTOR (1.)

150 éve született Sulyok István

A *Nagyvárad* című lap 1888. október 5-én tájékoztatta olvasóit, hogy a Dombay Lajos távozásával megüresedett egyik nagyvárad-i lelkészi állásra 18 pályázat érkezett, s ebből az egyházközség vezetői ötöt fogadtak el: Surányi Gyula szilágynagyfalui, Tóth Sándor gombai, Rácz Károly szapáryfalvi, Lévy Mihály berettyószentmártoni lelkészekét és Sulyok István szegedi segédlelkészét.

A választás eredményéről lakonikus tömörséggel számolt be a *Nagyvárad* 1888. október 30-i számában: „A református papválasztás a hűvek roppant közönye mellett vasárnap délelőtt tartatott meg. A szinte 800 szavazó közül alig 300 jelent meg a szavazásnál, s ezek nagy része meg sem várta, míg reá kerül a sor, el-távozott, így összesen 245 szavazatot adtak be. Ebből Sulyok szegedi segédlelkész 129, Nagy Sándor [helyesen Tóth Sándor] 69, Surányi Gyula 46, Rácz 1 szavazatot kapott. E szerint a szegedi református káplán [sic!] 13 szótöbbséggel nagyvárad-i pappá megválasztatott.”

Sulyok a szavazatok több mint a felét kapta, míg a másik három vetélytársa a szavazatok kisebbik felén osztozott. A választás valódi nyertese azonban elsősorban a nagyvárad-i, később pedig a bihari, partiumi reformátusság volt, mert Sulyok István személyében olyan lelkészt kaptak, aki további életét, tehetségét, nagyszerű adottságait az ő szolgálatukba állította és igazi vezérévé vált népének, egyházának.

A Nagyváradon mindig szegedi segédlelkészként emlegetett Sulyok István egyébként tősgyökeres bihari volt, a Váradhoz közeli Komádiban született 1859. december 15-én, egyszerű földműves családban. Ez az utóbbi tény is kétséges teszi a Nagyváradban olvasható állítást, hogy „rátartí” lett volna. Pályázata idején igaz, hogy „csak” segédlelkész volt, de igen jó felkészültséggel és gyakorlati tapasztalatokkal bírt. Gimnáziumi tanulmányait a nagyhirű debreceni kollégiumban végezte, és az ottani teológián folytatta felkészülését nagy szorgalommal és sikerrel. Olyannyira, hogy amikor elvégezte a teológiát a kollégiumba hívják meg latin-magyar tanárnak. 1884–1885-ben a skóciai Edinburghi Egyetemen gyarapítja tudását. Itt született első szakirodalmi műve János apostol Mennyei Jelenésekről írott angol nyelvű kommentárja. Skóciából hazatérve rögtön munkába állt, 1886. június másodikától foglalva el segédlelkészi állását a Szegedi Református Egyházközségben és itt szerzi első gyakorlati tapasztalatait a lelkészi munkában.

Nagyváradon a népesebb, de szegényebb nagyvárad-újvárosi egyházközség parókus lelkésze lett, lelkésztestára az idősebb és tapasztaltabb Nagyvárad-Olaszi Egyházközségben szolgáló Csák Máté, aki sokat segítette a beilleszkedésben. Már megválasz-

Sulyok István tősgyökeres bihari volt, a Váradhoz közeli Komádiban született 1859. december 15-én. A festmény egyházkerületünk Igazgatótanácsának gyűléstermében található

tásának évében családot alapít, feleségül veszi Varga Máriát, két leánygyermekük született, Gizella és Ilona. (Csak az érdekesség kedvéért jegyezzük meg, hogy Sulyok Istvánnak is csak leánytestvérei voltak, szám szerint öten, valamennyien egyszerű polgárok – de egyik sem maradt meg a földműves sorban.)

Az új lelkészt hamar megszereti gyülekezeté magas szármalású, gondolatgazdag, szívhez szóló és közérthető prédikációiért, közösségépítő és egyházgyarapító tevékenységéért. A széles látókörű, fáradhatatlanul tevékenykedő, hatalmas munkabírású Sulyok Istvánt lelkésztestársa 1893. szeptember 21-én a Bihari Egyházmegye főjegyzőjévé választják. 1897-ben a vidékről Váradra iskolába járó diáklányok számára megszervezte a református leányintézetet, amelyből később létrehozta a református tanítónőképzőt. Bekapcsolódik Nagyvárad város közéletébe is, a Szigligeti Társaság, Nagyvárad rangos irodalmi egylete meghívta tagjai sorába, ezzel ismerve el egyházi-vallásos és világi tárgyú publikációinak értékes voltát.

1901-ben létrehozta a Protestáns Jótékony Egyesületet gyülekezeté szegény családjainak megsegítésére. A városban már működött hasonló karitatív szervezet, amely a szegény iskolás gyermekeknek nyújtott anyagi segítséget: a Gyermekbarát egyesület. Előbb csak támogatója, majd vezetője lett a Gyermekbarát egyesületnek is, amelynek létrehozásában és tevékenységében a helyi László királyi szabadkőműves páholy játszott a vezető szerepet. Így került kapcsolatba ő is ezzel a szervezettel, amelynek

lelkésztestára, Csák Máté már 1895-től tagja volt. Ő 1901-ben kérte felvételt, és már ebben az évben, miután elérte a mesterfokot az Edelmann Menyhért vezette irodalmi bizottság tagja lett. 1903 januárjában már a páholy helyettes főmesterévé választották, de még ebben az évben megszüntette tevékenységét a szabadkőműves páholyban.

Az csak véletlen egybeesés lehetett, hogy ugyancsak 1903 januárjában választották meg Sulyok Istvánt a bihari református egyházmegye esperesévé. Sulyok István esperesi beiktatása 1903. március 25-én volt az egyházmegye közgyűlésén, melyet a vármegyeháza nagytermében tartottak. Itt és ekkor határozták el az új esperes javaslatára a Lorántffy Zsuzsanna Egyesület magalakítását és a protestáns tanítónőképző intézet felállítását.

1903-ban megalakult Sulyok István esperes vezetésével a tanítónőképző intézet létrehozását előkészítő bizottság, melyhez csatlakozott a nagyszalontai és az érmelléki egyházmegye is. 1904 őszén Jakab Mór okleveles építész vezetésével megkezdődött a modern kétemeletes tanítónőképző intézet építése a *Jakab Mihály* és a *Nagysándor utca* sarkán – és mindössze egy év alatt fel is épült. 1905. szeptember 8-án megtartották az ünnepélyes felavatást és az első iskolai év megnyitóját.

KUPÁN ÁRPÁD

JÓZSEF ATTILA

Az édesanyjának

*Rajzás és nyüzsgőség szívemben,
széllé kellene kerekednem,
ablakról ablakra szétfutni
s függönyötökben elaludni.*

*Jobbkezed csendes órazengés,
balkezed télesterengés.
Örülök néked ködön át is,
ledobnék érted pacstírtát is.*

*Arcomat olajtól haraggal
hányszor törültem zsádkarabball!
és nyálkás kosarakkal jártam.
Engedd, hogy fátokat fölívágjam.*

*Lábadhoz leülvén, simítsd meg,
hulló hajamat erősítsd meg,
szülőcském, fillérem aranyja,
mennyezetemnek édesanyja.*

*Szelíd dörgésben, jó harmatban
csurgóra húzott rossz kalapban
nem fogok bolyongni már többé,
ülök és mosolygok örökké.*

1928 nyara [?]

A hit hősei

A fejkendős asszonyok beülnek a templompadokba, énekük betölti az Isten házáat. Kapához szokott kérges kezük könnyedén lapozza a Szentírást. Élő hitű, bibliás asszonyok.

Kisebbségi sorsba születtek, kisebbségi egyházba, már csak a falu és a templom nyelve magyar. A Kárpátaljai Református Egyház gyülekezeteinek asszonyai ők. Ócska vonatokon, autóbuszon rázatták magukat, hogy eljussanak a csendeshétre. Igyekeztek, mint hajdan ükanyjuk és dédanyjuk tette, de ma már nem félelemmel és titokban, hanem szabadon.

1991-ben találkoztam velük, amikor először léptem át a magyar-ukrán határt. Magam is kisebbségi sorsba születtem, az Erdélyi Református Egyház kebelén nőttem fel, így hát Kárpátalján oly ismerős volt minden: a látható szegénység, a rossz utak, a gondozatlan városi középületek, a városon túl a megművelt földek, amelyek most kezdtek visszanyerni a kolhozosítás előtti arculatukat, a falvakban az egyszerű, rendben tartott porták.

Száll az ének és hangzik az ige. Kegyelmi idő adatott a maroknyi kárpátaljai reformátusságnak, tele templomokkal, az ébredés áldott lehetőségével.

Nem volt mindig így. A szétszakított nemzettest parányi tartozékai ők, talán a legkeményebb idegen elnyomás túlélői. Voltak ők a cseh sovinizmus, a szovjet ateizmus elnyomottai, és most az ukrán zürzavar kiszolgáltatóitai.

A hit gyakorlása a szovjet időkben volt a legnehezebb. Az ateista hatalom az egy-

házi életet a vasárnapi istentiszteletre, és egyházi temetésre korlátozta. A hitoktatás, a konfirmáció, a keresztelő, az esketés és bármilyen egyházi rendezvény megtartása tilos volt. Ót kilométeren belül csak egy templom működhetett, a „főlöseges” templomból múzeum, képtár, a tiszapéterfalvi templomból ravatalozó lett. Papjaikból sokat a gulágra vittek. Köztisztviselőknek, tanároknak, orvosoknak, diákoknak templomba járni nem lehetett. A meghurcolástól, állásvesztéstől való félelem miatt legtöbbször nem keresztteltek meg gyermeküket. Felőtt egy generáció, amely be sem léphetett a templomba.

A kommunista elnyomás sötét éveiben a hívők titokban találkoztak egymással. Napokig gyalogoltak, hogy hittestvéreikkel beszélhessenek. Születés- vagy névnap találkozónak álcázták ezeket az összejöveteleket. Még a magyar falvakban is tartani kellett a besúgóktól. Az egyházi ünnepek – a húsvét, a pünkösd, a karácsony – a családi otthonok falai közé szorultak. Karácsonykor karácsonyfát csak titokban díszíthettek. A nagymamák és édesanyák titokban tanították a bibliai történeteket, egyházi énekeket. Ezekben a csonka családokban, ahová 1945-ben a sztálini lágeréből 18000 magyar édesapa, nagypapa, fiú soha nem tért haza, az özvegy édesanyák, nagyanyák voltak a hit továbbadói. Az Úr az ő hitük által tartotta életben a kárpátaljai egyházat a pusztai vándorlás éveiben.

Zsúfolásig megtelt a templom. A csendeshét hétfőn kezdődik, pénteken ér véget. A mezei munkák kezdete előtt vagy befejezése után tartják. A lelkesek az ígét magyarázzák, tanítanak, hogyan legyen jelen az ige a családban, hogyan szolgáljunk a családon kívül, hogyan tartsuk távol magunkat a szektáktól, a horoszkóptól, a babonától, okkultizmustól, jóslástól, feléledő „ősmagyar vallásoktól”, jógától, a természetgyógyásztól és keleti gyógy módoktól, amelyek nem állnak meg az ige mérlegén. Csodálatos lehetőség a lelki épülésre a csendeshét. A közös imádkozás, éneklés, beszélgetés, bizonyágtétel Istennek egyszerű ajándéka a résztvevők számára. Mindenki gazdagabban tér haza, hogy otthon másokat gazdagítson.

Az Úr legyen a dicsőség ezekért az asszonyokért! Köszönjük, hogy Kárpátalján töltött éveink során lelki testvéreket kaptunk bennük, gyermekeink lelki nagymamákat, akik mindennap imádkoznak értünk. Köszönjük Istennek, hogy láthattuk az egyház megújulásának a csodáját, hogy munkásai lehettünk az induló egyházi iskoláknak, hogy egy padban ülhettünk ezekkel az asszonyokkal. Köszönjük Istennek, hogy meghallgatta az ő imáikat, és ma az ifjú nemzedék is járhat, és jár templomba Kárpátalján.

PÁNDY SZEKERES ANNA

„Száll az ének és hangzik az ige. Kegyelmi idő adatott a maroknyi kárpátaljai reformátusságnak, tele templomokkal, az ébredés áldott lehetőségével”

Eltávozott a kézimunka nagyasszonya

Tasnádon 87 éves korában elhunyt özvegy Pócsik Józsefné, Mariska néni, a legkülönb emberek egyike, akit ismertem. Anyámként tiszteltem, barátnőmként szerettem, mert veleszületett intelligenciája, hosszú élete folyamán felhalmozott élettapasztalata és bölcsessége, munkabírása és nem utolsó sorban békességre törekvése, állandó derűje gyermekkorom óta vonzott, és ez a vonzalom a múlt idő és a távolság ellenére mindig összekötött velem.

Nem volt könnyű élete: fiatalasszonyként egy kisgyermekkel együtt kellett helytállnia a hadifogságba hurcolt férje helyett is. Ekkor kezdett el példás módon kertészkedni, s nemcsak zöldségfélék, minőségi vető- és virágmagvak, palánták, hanem később a valódi, étkezési darált paprika tették ismertté nevét a tasnádi és környékbeli piacokon.

A háborús években házi készítésű cukorkafélék és mézeskalácsok előállítását kezdte el. Ezek a finomságok később is mindig jelen voltak a hetivásárokon, búcsúkon.

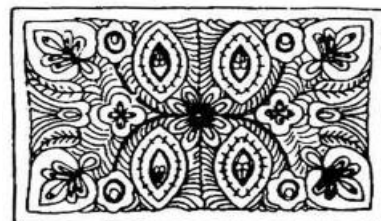
A hadifogságból szerencsésen hazatért férj és egy új kis élet nemcsak örömet, hanem az élet bizonyos átszervezését is jelentette. Az addigi munkák és a növekedő két leánykaja mellett (akik éveken át a tasnádi általános iskola éltanulói voltak), új vállalkozása a kézimunka minták előnyomása volt (tasnádi: drukkolás). Ma már sikertörténetnek neveznék azt a több évtizeden át, szinte haláláig tartó áldásos munkát, amely pénzt hozott a házhoz, a kézimunkázni szerető lányoknak, asszonyoknak (jómagamat is beleértve) pedig állandó örömrést jelentett.

Mariska néni nemcsak kinyomtatta a kért vagy általa javasolt mintát, hanem tanácsot is adott, a kezdő kézimunkázóknak megtanította az öltéstípusokat. Nagyon pontos munkát végzett. Látnom magam előtt, amint tisztá kötényt köt, vonalzó, centit vesz a kezébe, oszt, szoroz, megkeresi a vászon közepét, hogy a minta jó helyre kerüljön, s közben észrevétlenül izlést ala-

kít, ötletet ad, érdeklődik. Igazi szakember volt, a régi iparosok hagyományai szerint élt és dolgozott.

Felbecsülhetetlen életművet hagyott maga után – szoktuk olvasni, mondani jeles tudóskorokról, költőkről, írókról. Pócsik Józsefné életműve nem írások, hanem a megszámlálhatatlan írásos minta, kézimunka által marad meg – remélhetőleg – mindazoknak az asszonyoknak, közösségeknek az emlékezetében, akik magyaros hímzőmóddal varrtak, díszítettek, elsősorban protestáns templomokat Érmihályfalvától Zilahig. Elvesztése fáj, emlékét örökre megőrzöm.

HORVÁTH PÓCSIK GABRIELLA

Felelősség egyházért és nemzetért

„Vissza kell térnünk önmagunkba, meg kell keresnünk önmagunkat!” – fogalmazott a Magyar Református Presbiteri Szövetség (MRPSZ) Budapesten, a Dunamelléki Egyházkerület székházában megtartott évi rendes közgyűlésén Szabó Dániel elnök. Az összejövetelen elhangzó fő gondolatok nemzetünk erkölcsi megújulása és a határon túli magyarokkal való szorosabb kapcsolattartás körül forogtak.

Márkus Mihály nyugalmazott dunántúli püspök a közgyűlést megnyitó áhítatában az 1Tim 4,12 alapján arra kérte a presbitereket, hogy legyenek példái a hívőknek, különösen is az utánuk jövő nemzedéknek a templomba járásban, a napi bibliavetésben és az imádságban, valamint a beszédben, a szeretetben, a magaviseletben és a tisztaságban is. Az ígértető szerint a 21. század nagy kérdései mind erkölcsi kérdések lesznek. „De hol tanítanak ma erkölcs-tant hazánkban? Tíz év óta csak tervezik!” – hívta fel erre a hiányosságra a figyelmet a nyugalmazott püspök.

Az MRPSZ ügyvezető elnöki tisztségéről közel múltban lemondott, és ezentúl a szervezet elnökségének munkájában részt vevő Ritoók Pál több évtizedes szolgálatát Szabó Dániel elnök méltatta, majd az elnöki beszámoló hangzott el.

Szabó Dániel elmondta, hogy a közel múltban lezajlott egyházi választásokon szervezetük számos tagja felelős pozícióba került, ahol elkötelezetten képviselhetik a szövetség céljait. Hozzátette, hogy a szövetségről egyházi közvéleményünkben a szolgáló akaró közösség képe alakult ki, aminek egyre szélesedő tevékenységi területe az egész Kárpát-medencére kiterjed. Az elnök az MRPSZ előtt álló kihívásokra is felhívta a figyelmet. A népszámláláskor magukat reformátusnak vallókra, de az egyházhoz nem kötődőkre utalva elmondta: „Történelmi egyházunk alig megszólítható közösségeiért is felelősek vagyunk.” Szabó

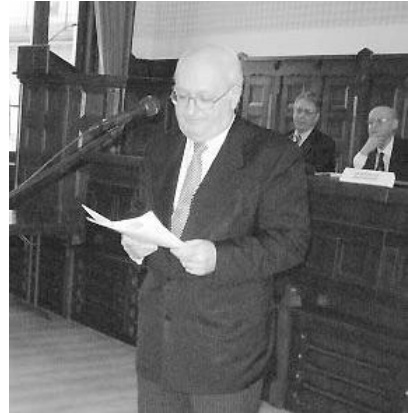

Az összejövetelen elhangzó fő gondolatok nemzetünk erkölcsi megújulása és a határon túli magyarokkal való szorosabb kapcsolattartás körül forogtak

Dániel hangsúlyozta: „Isten úgy döntött, hogy ezer évvel ezelőtt népünk találkozzon az evangéliummal, és azóta sem akarja földadni, hogy ezen a kősziklán építsen meg bennünket, hiszen itt helyezte el megmaradásunk, szolgálatunk és létünk értelmének az alapjait. Nem fogunk más alapokon holnapot nyerni és áldássá lenni! Vissza kell térnünk önmagunkba, meg kell keresnünk önmagunkat! Ahogy József Attila mondta: »Jó volna jegyet váltani, és elutazni magamhoz.« Jó volna jegyet váltani nemzetünknek, és elutazni az Úrhoz, hogy magunkra találjunk.”

Ritoók Pál ügyvezető elnöki beszámolójában a presbiterképzés fontosságát hangsúlyozta. Elmondta, hogy tavaly több presbiteri összejövetelre és konferenciára került sor, mint a korábbi években. A presbiterekkel megállapítás szerint többnyire bibliaiskolák formájában foglalkoznak, ami bár fontos, de látni kell, hogy a speciális feladatokkal kevésbé foglalkoznak ezek a képzések, jóllehet a lelkipásztor válláról elsősorban nem a lelki munkát, hanem az adminisztrációs terheket kellene levennie. Az előadó a frontális előadások helyett az interaktív módszerek bevezetését tartaná szükségesnek a presbiterképzés területén is. Ritoók Pál kiemelte az egyházi szervezetek közötti hálózatépítés és a határon túli magyar és nem magyar presbiterekkel való kapcsolattartás fontosságát is. A beszámoló arra is emlékeztetett, hogy az MRPSZ többször figyelmeztetett arra: társadalmunk elsődleges rákfenéje az erkölcs hiánya, ezért a szövetség javaslatot dolgozott ki a kötelező hit- és erkölcsoktatás bevezetésére, amit el is juttatott az egyházi és világi hivatalosokhoz. A leköszönő ügyvezető elnök szerint a magyar református presbiter különleges felelősséggel tartozik egyházáért és nemzetéért, és ha sokszor kicsinek is érzi magát, egyáltalán akkor is megteheti: imádkozhat. „Szomorú, sötét világban is lehet a kis-közösségekben világosságot teremteni” – tette hozzá az előadó.

Békefy Lajos felelős szerkesztő a Presbiter című folyóirat munkájáról tartott rövid beszámolót. Elmondta, hogy a tavalyi évben megjelent hat lapszám 227 írása mögött 180 szerző térítésmentesen végzett munkája áll. Hozzátette, hogy a tízenkilenc évvel ezelőtti kezdetekkor megfogalmazott, öt pontból álló lapszerkesztői koncepció – küldetés, hitvallásosság, közösségépítés, tájékoztatás, megerősítés a szolgálatra – tartható lett, és a jövőben is e szerint kívánja folytatni a lap szerkesztését. A felelős szerkesztő kiemelte, hogy a május 22-én megszülető egységes Magyar Református Egyház szellemiségének megfelelően négy oldallal bővítették az újságot azért, hogy a határon túliakról is hírt tudjanak adni.

Békefy Lajos felelős szerkesztő a Presbiter című folyóirat munkájáról tartott rövid beszámolót

A közgyűlés bezárása előtt sor került több határon túli egyháztest és presbiteri szövetség bemutatkozására is. Erdélyből Balla Árpád, Királyhágómellékről László Kálmán számolt be szövetségük munkájáról. Hallgató Imre főgondnok a Szerbiai Református Keresztény Egyház, és Csonka Attila, az MRPSZ amerikai kapcsolatokért felelős tagja az amerikai magyar reformátusok életéről szolgált hírekkel.

KISS SÁNDOR

LÉTAY LAJOS

Édesanyám, mit segítek?

*Édesanyám, mit segítek?
Cukrot törjek? Hozzak lisztet?
Meggörköljem tán a kávé?
Elszadjak hagymaszárát?
Neked száz és száz a dolgod,
míg ebédünk egybehordod;
míg az asztal megterítve,
csak te fáradsz, te s megint te!
Ámde én nem hagylok téged,
tétlen mint is nézhetnélek?
S épp ma van lám neved napja,
hát így üld meg, mosogatva?
Édesanyám, mit segítek,
hogy ne fáradj, légy mind frissebb?
Megtennék én mindent érted,
minden gondtól kímélnélek.
Hogy vidáman élj sokáig,
s ifjan lásd meg unokáid.*

Köszönetnyilvánítás

A Lorántffy Zsuzsanna Egyházi Központ és az Élesdi Árvaház vezetősége ezúton mond halás köszönetet a nagykaroly-belvárosi gyülekezet nőszövetségének a csigatészta adományukért. Isten áldja meg a szorgos asszonytestvérek életét és munkáját.

TOLLVONÁS

Nem vagyunk mi magunkéi

Kálvin János születésének ötszázadik évfordulója szükségyszerűen készítet bennünket református egyházunk sorskérdéseivel való szembesülésre. Reformátorunk emlékére akkor lehetünk méltóak, ha a hála és a bűnbánat jegyében megvizsgáljuk szolgáltatunkat, abban a közösségben, amely Krisztus követését az ő tanítása nyomán folytatja.

Kálvin számára máig érvényesen az egyház: „anya, aki hordoz bennünket méhében, ha ez hoz a világra, ha ez táplál bennünket mindaddig, amíg csak halandó testünket levetkezve hasonlók nem leszünk az angyalokhoz. Mert nem is engedni a mi gyengeségünk azt, hogy ezt az iskolát odahagyjuk, amíg mi tanítványok egész életünket abban el nem töltöttük. Tegyük hozzá még azt is, hogy ennek kebelén kívül semmiféle bűnbocsánatot, semmiféle üdvösséget nem remélhetünk.” (Inst.4.1:4) Ehhez képest a 21. század református egyháza földi és látható valósága még mindig távol van a reformátor tantételétől. Őt küzdelmes évszázad telt el és az „egy közönséges keresztyén Anyaszentegyház”, amit hiszünk és vallunk, földi vonatkozásában osztódva szaporodik, és megosztottan halmozza fájdalmai. Napjainkig a láthatatlan mennyi egyház, és földi leképződése között növekedő úr tántog. Sajnos ez az úr nem annyira a pótolható lehetőségek tárhelye, hanem inkább a bűneset nyomán keletkezett tünetek gyűjtőhelye. Ott, ahol Isten helyét az ember követeli ki magának, ott létre jöhetnek akár egyháznak is nevezhető egyesületek, társaságok, klubok, de sohasem lesznek a Szentlélek közege, ahol Isten kiterjeszti ajándékait az övéire. A világban élő egyház sohasem feledkezhet meg azokról a krízisekről, amelyek koronként változó, mindig újabb formában jelentkeznek, vagy amelyek egész történetét át kitarotán kísértének. Kálvin János az egyház reformációjáért küzdött, azaz a földi egyházi állapotok minél inkább való alárendeléséért a mennyei, azaz a láthatatlan egyház fennhatósága alá. Mindannyiunk figyelmeztető Igéjének kell lennie a Zsidókhöz írt levél 13,14-ben megírtak: „Nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük.” Ameddig ebben a számunkra nem maradandó városban élünk, addig van alkalmunk szolgálni az egyház földi valóságának állandó reformációját először Krisztusra nézve, majd reformátoraink és hitvalló ősünk jövődöre néző tanításait figyelembe véve.

A bűnbánat jegyében szabad nekünk elmondanunk, hogy az egy egyház, egy Ura és egy keresztsége mellett, a magyar reformátusok egysége is sok hiányosságot hordozott. Ezen századok során gyülekezeteink voltak szorosabb kapcsolatban, de voltak akár vasfüggönnyel szétválasztott állapotban is. Voltak nagyszerűnek ígérkező közeledések, de voltak érthetetlen távolmaradások. Az eseményeket mindig voltak, akik igazolták és üdvözölték, de voltak, akik éppen az ellenkezőjét állították. Eljött ideje

annak, hogy rendezzük hitünket, tudásunkat, terveinket egy közös út, egyetlen célja irányába. A magyar református egységnek tudatos építőivé kellene válnunk. Nincs jogunk megbírálni a szét-szeledő világot, vagy a széteső társadalmat, ameddig mi magunk is laza szálon kapcsolódó darabjai vagyunk a világ minden részére szét-szóródott magyar nemzet református családjának. Tudatos közösségépítőkké kell válnunk, mert csak így figyelnek ránk, és követnek bennünket egyéni, családi életük kríziséből szabadulni vágyó testvéreink. A nemzetközi református közösségen belül is várják a megfáradni látszó európai nemzeti református egyházak példás összefogását, kiemelt helyen a még mindig nagy létszámú magyarok megébredését. Szakítanunk kell azzal a törekvéssel, amely az egyházat csak intézménynek igyekszik látni és láttatni. Az egyház sokkal inkább esemény, folyamatos történet. Igaz, hogy van intézményi arculata is, két évezredes páratlan történelmével, hierarchikus rendjével és kipéptett szerkezetével, azonban mindezek felett a benne zajló történések, lelki és fizikai mozgások, a tagok engedelmissége és egymás támogatása a döntő. Lehet az egyházat monumentális testnek látni, de Krisztus testének csak akkor, ha látjuk ezt a testet térdre ereszkedni és a tekintetét az égbe emelkedni. Ez a mozgásban, fejlődésben épülő közösség gyülekezet, mert gyűjt, összetart és reményt kelt. Magyar nemzetünk tagjainak ilyen mozgásra van igénye, nekünk ebben kell ajánlatot kínálni, testvérkezett nyújtani és velük a magunk részét a református egyházat építeni.

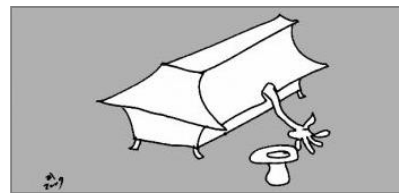
Hálás szívvel köszönjük Istennek, hogy minden református egységet építő törekvésben tapasztalhattuk jelenlétét. Hálásaknak kell lennünk eredményeinkért, amelyekre szívek dobantak és lelkek ébredetek, valamint kudarcainkért is, amelyekből ha tanulunk, akkor már tudjuk, mit nem szabad megismételniünk, és mit kell elkerülniünk a magunk védelmére. Hálásaknak kell lenniünk, mert ismét lehetőségünk van arra, hogy új formában, új gondolatokkal, újból együtt legyünk Krisztus seregében.

Szeretettel és tette kész vágygal köszöntjük a Királyhágómelléki Egyházkerület részéről az Egységes Magyar Református Egyház Alkotmányozó Zsinatát, azzal a reménységgel, hogy egyházépítő szolgáltatunkban újabb nagyra értékelhető eredményt fogunk közösen elérni.

CSÖRY ISTVÁN

(A szerző lelkipásztor, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület helyettes püspöke.)

FIRKA

Kolduskoporsó

Adorjáni László rajza

DERŰS PERCEK

Névjegy

Két elsőéves joghallgató uralta a terepet egy debreceni cukrászdában az 1920-as évek első felének egyik kora őszen. Duzzadt bennük az öntudat. Túl voltak az érettségien, hordhattak kemény kalapot, lóbálhattak sétapálcát, cigarettázhattak. Felnőtt, párbajképes úriembernek tartották magukat. Nagyvonalúan leadott rendelésük után körülnéztek. Egy kis öregúrra figyeltek fel, aki a cukrászda egyik sarkában csendesen fogyasztotta tejeskávéját vajjas kiflivel. Viseltes, ódivatú ruhájával, szerény uzsonnájával, visszahúzódsásával szöges ellentéte volt a két reménydús ifjúnak.

Először csak maguk között, úgy félhangosan értékelték a látottakat a fiatalemberek. Az öregúr ügyet sem vetett rájuk az után sem, hogy ő lett beszédtémájuk. No nem a tisztelet, az együttérzés, netalán a keresztyéni, vagy humanitárius együttérzés hangján folyt a diskurzus az idős emberről. Az élcelődés mind gúnyosabb, tolakodóbb, sértőbb és hangosabb lett. Érezhetően provokálták kiszemelt áldozatukat, akinek viszont esze ágában sem volt áldozattá válni. Angyali nyugalommal és bölcs élvezettel fogyasztott. Illedelmesen tört kiflijéből, kortyintott a kávéból és a pillanat minden örömet átérezte evett.

A kötekedőbb természetű aranyifjú odaszólt az öregnek:

– Talán valami nem tetszik uraságnak?

Az idős ember némán ingatta a fejét. Nem hevesen, csak úgy ráérvösen, alig észrevehetően. Aztán a vállát is megvonta kissé. A krakéler kirúgta maga alól a székét. Oda-sörtetett a kis öreghez. Kidüllesztette a mellét, mint egy japán kakas, az asztal fölé tornyosult és moziban ellesett mozdulattal odavetette vadonatúj névjegyét.

– Állok rendelkezésére uraságnak, X. Y. szabad egyetemi polgár, elsőéves joghallgató vagyok és még ki tudja mi.

– Én csak gróf Degenfeld József református egyházkerületi főgondnok, konventi elnök vagyok és semmi más.

A szépreményű ifjú hebegett valamit, sután meghajolt, társával együtt fizetett és kámforrá vált.

CSOHÁNY JÁNOS

SÍTER: HAJNALI ISTENTISZTELET A FELTÁMADÁS ÜNNEPÉN. Vasárnap, Húsvét első napján a kora hajnali sötétben megszólaltak a síteri református templom harangjai, jelezve a híveknek, hogy reggeli áhítat lesz a műemlék templom falai között.

Sokan eljöttek, hogy együtt várják Jézus Krisztus feltámadását, úgy ahogy az meg van írva a Szentírásban, amikor az asszonyok a hét első napján alig bírják kivárni, míg megvirrad, s már kora hajnalban elindulnak, hogy leróják Jézus iránti kegyelüket.

Gavrucza Nagy Emese lelképásztor-asszony gyertyafényes igehirdetését követő-

Sokan eljöttek, hogy együtt várják Jézus Krisztus feltámadását

en az ifjak próféciákat olvastak, a Talentum együttes **Gavrucza Nagy László** vezetésével Krisztus dicsőítő zenét játszott. Majd a hajnali pirkadatban úrvacsorában részesült a síteri gyülekezet.

A jelenlévők felejthetetlen élményben részesültek a Megváltó feltámadásának ünnepén.

TÓTH ZSIGMOND

POSTALÁDA. *Csodálatos kulcs* címmel fogalmazta meg lapunknak szánt gondolatait levélírónk: **Kovács Éva** Mezőtelkiből. Íme egy rövid részlet a szövegből: „Észrevesszük-e a mai, dübörgő hangoktól zajos, vad ordibálásoktól hangos világunkban a csendesen, türelmesen várakozó Jézust? Merre fordítjuk el a kulcsot? Balra? Ha nem dörmöböl és kiabál, akkor be sem engedjük Őt? Hagyjuk tovább menni? Vagy jobbra? És könnyes szemmel, szegyenkezzve kinyitjuk szívünk ajtaját, hogy legyen az Ő otthona? Hagyjuk, hogy tegye szebbé, jobbá, gazdagabbá életünket!”

Nagy Károly Budapesten élő nyugalmazott lelképásztor lapunk előzeteseiért mond köszönetet, (melyet kérésre bárkinek elküldünk. A húsvéti szám előzetesét 702 címzett kapta meg villámlevelben. Megj.: a szerk.) valamint lapunk internetes oldalá-

hoz, az ott megjelenő informatív és hitépítő írásokhoz is gratulál. Rövid részlet a levélből: „Különösen örülök Pelok Gabriella: A bibliás Arany János című kiváló írásának (Harangszó, 2008/22.), melyben Arany Biblia-hű gondolkodását mutatja be, nem kevés versidézettel. A cikk egybevág az én törekvéssel: bemutatni az érdeklődőknek a Biblia szerepét és hatását költőink, íróink életében, költészetükben. Urunk gazdag áldása legyen életükön és szolgálataikon. Testvéri szeretettel és egy gazdag Igével: Minden reggel megújul. Nagy a te hűséged! Jsir 3,23.”

IDÉZŐJEL

„Tetszett az Úristennek (...) a mi időnkben, a 21. században felkínálni az egyház egysége helyreállításának az esélyét és lehetőségét, hogy megerősödhessünk és küldetésünkhöz valamilyen módon méltóbb életet élhessünk. Hogy ellenálljunk a gonoszoknak, hogy a szeretet apostolai lehessünk, hogy a gyűlölet, amely a világban körülöttünk tájékozódik, de jövő nincs benne, el ne borítson, magával ne rántsón bennünket.”

ERDÉLYI GEZA

HATÁROK FELETTI REFORMÁTUS ÖSSZEFOGÁS

Egyház – egység

Amit Trianon szétszakított, most újból egybeforr. Egyesülésre készül a Magyar Református Egyház, így a jövőben szervezettel is összetartoznak majd a magyarországi és a határon túli egyházak. Összetartozásukat közös egyházalkotmány elfogadásával fejezik ki. Az Alkotmányozó Zsinat május 22-én, pénteken Debrecenben ül össze.

Az új egyházalkotmányt és a Magyar Református Egyház újraalakulását a Debreceni Református Nagytemplom előtt hirdetik ki. Az úrvacsora és a szabadtéri istentisztelet előtt a főtéren az egységre lépő egyházak mutatják be múltjukat, jelenüket, szolgálatukat, színes programokkal közös ünneplésre hívva Kárpát-medence több ezer református gyülekezetének érdeklődőit. A zsinat tagjai megkoszorúzzák a reformáció nagy magyarországi alakjainak szobraikat a Debreceni Egyetem főépülete előtti emlékparkban.

„A magyar reformátusság a reformáció korától kezdődően mindig több ország területén és több állam szervezeti keretei között

élt, egyházi közösségekben a Kárpát-medencében élő, a reformációhoz csatlakozott nemzetiségekkel” – fogalmaz a Magyar Református Egyház alkotmánytervezetének preambuluma. Az egység helyreállítása azért is megvalósítható, mivel a magyar reformátusság a kényszerű szétszakítottság ellenére folyamatosan megőrizte hitbéli és teológiai egységét, az összetartozást soha nem vonták kétségbe – áll a dokumentumban.

(A Reformatus.hu nyomán)

„Krisztus a jövő, együtt követjük őt!”

A rendezvény jelmondata is az egység jegyében fogalmazódott meg. Az egyházi tevékenységek (misszió, diakónia, oktatás, stb.) bemutatása mellett közösségi és kulturális, valamint gyermekprogramok lesznek a Nagytemplom előtti Kálvin-téren elhelyezendő, mintegy 80 sátorban és pavilonban – tudtuk meg **Csányi János** főszervezőtől, a témában tartott Kárpát-medencei református sajtótanácskozáson, Beregfürdön. A

programok magyarországi idő szerint 10-14, illetve 18-22 óra között zajlanak majd. Több, a világhálón is hallgatható református rádió (Agnus, Méliusz, Európa) élőben közvetíti az eseményeket. Egy adott ponton a rendezvény kiterjed a Kárpát-medence magyar lakta településeire is: romániai idő szerint 17 órakor a református templomok 10 perces harangszóval hirdetik a magyar reformátusok határok feletti egységét.

A Romániai Református Egyház 32 taggal képviseli magát a Kárpát-medencei magyar református egyházak egységét helyreállító május 22-i alkotmányozó zsinaton. A zsinat 120 fős tagsága az alábbiak szerint oszlik el: a Tiszántúli Református Egyházkerület 18, a Dunamelléki 14, a Dunántúli és a Tiszáninneni 10-10 tagot delegál. A Királyhágómelléki Egyházkerületet 10-en, míg az erdélyit 18-an képviselik. A többi határon túli egyháztest képviselője a következőképpen oszlik meg: felvidéki református egyház 10, a kárpátaljai 8, a délvidéki 6, a horvátországi és a szlovéniai két-két tagot küld majd.

A határok feletti Magyar Református Egyházat 64 egyházmegye és 9 egyházkerület alkotja majd.

F. T.

Harangszó

A Királyhágómelléki Református Egyházkerületi Gyülekezeti Lapja
ISSN 1221 - 0323

Megjelenik kéthetente. Ára 1,20 lej.

Felelős szerkesztő: Fábíán Tibor. Olvasószerkesztő: Babes Arday Erika. Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó. Kúlmunkatársak: Antal Attila, Balázsné Kiss Csilla, dr. Csohány János, Kurta-Tötös Beáta, Muhari István, Orbán Levente. Szerkesztőség és levélcím: Harangszó, 410001, Oradea, str. Moscovei nr. 14. Tel.: 0259/434-664; 416-067. E-mail: harangszo@yahoo.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, http://harangszo.blogspot.com

A terjesztés a lelkes hivatalkon keresztül történik. A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség álláspontját tükrözik. Kéziratot nem örzünk meg és nem küldünk vissza.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Senczi Kertész Ábrahám nyomdájában.